

LBRIS

We know
books

ALEX NORTH

PRIETENUL
DIN UMBRĂ

Traducere din limba engleză
de *Claudia Pincovski*

Lebăda Neagră
Iași, 2023

Cuprins

Prolog	7
Prima parte	11
A doua parte	73
A treia parte	269
Mulțumiri	373

Prolog

Mama mea a fost cea care m-a dus la secția de poliție. Ofițerii au vrut să mă conducă ei înșiși la secție, pe bancheta din spate a mașinii lor, dar ea nu le-a permis. Este singura dată când îmi amintesc că și-a pierdut cumpătul. Aveam 15 ani, stăteam în bucătărie, între doi polițiști masivi. Mama era în prag. Îmi amintesc că i s-a schimbat expresia când i-au spus motivul pentru care sunt acolo și despre ce vor să vorbească cu mine. La început, părea năucită de ceea ce auzea, apoi, în timp ce se uita la mine și văzuse cât de pierdut și speriat eram în acel moment, expresia ei s-a transformat într-una de frică.

Și chiar dacă mama era o femeie mărunță, ceva în ferocitatea vocii ei calme și puterea posturii ei i-a determinat pe ambii polițiști să se îndepărteze la un pas de mine. În drum spre secția de poliție, m-am așezat pe scaunul pasagerului, lângă mama, simțindu-mă paralizat în timp ce urmăream mașina care ne escorta prin orașel.

Când am ajuns la vechiul loc de joacă, a încetinit.

— Nu te uita, mi-a spus mama.

Dar m-am uitat. Am văzut banda care împrejmuia locul. Ofițerii cu fețele lor sumbre, care împânzeau strada. Toate vehiculele care erau parcate de-a lungul drumului, luminile

lor rotindu-se tăcute în soarele după-amiezii târzii. Și am văzut vechiul panou de alpinism. Pământul din jur fusese întotdeauna prăfos și cenușiu, dar acum era înroșit. Totul părea atât de liniștit și de solemn; atmosfera era aproape plină de respect.

Apoi mașina din fața noastră s-a oprit.

Ofițerii se asigurau că văd bine scena pentru care mă credeau responsabil.

Trebuie să faci ceva în legătură cu Charlie.

Era o idee cu care mă luptasem în lunile dinainte de acea zi și îmi amintesc încă frustrarea pe care mereu mi-o provoca. Aveam 15 ani și nu era corect. Era de parcă întreaga mea viață era constrânsă și controlată de adulții din jurul meu și totuși niciunul dintre ei nu părea să fi observat floarea neagră care putrezea în mijlocul grădinii. Sau poate au decis că era mai ușor să o lase în pace – au decis că iarba pe care o otrăvea nu conta.

N-ar fi trebuit să fiu lăsat să mă descurc cu Charlie.

Acum înțeleg asta.

Și totuși, chiar în acel moment, când stăteam în mașină, vinovăția pe care voiau să o simt m-a copleșit. Mai devreme în acea zi mă plimbam pe străzile prăfuite uitându-mă chiorâș la soare, transpirând în căldura înăbușitoare, și îl văzusem pe James chiar acolo, la locul de joacă. Cel mai vechi prieten al meu. O siluetă mărunță, singură, îndepărtată, cocoțată stângaci pe panoul de cățărare. Și deși trecuseră săptămâni de când vorbisem cu el, știam foarte bine ce făcea. Îi aștepta acolo pe Charlie și Billy.

Și am trecut pe lângă el.

Câțiva ofițeri de la fața locului s-au întors să se uite la noi și, pentru o clipă, m-am simțit prins într-un spațiu dominat de liniște. Privit și judecat.

Apoi am tresărit când un zgomot neașteptat a umplut aerul.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că mama se sprijinea de claxonul mașinii. Volumul puternic al sunetului părea deranjant și profan în decorul acela – ca un țipăt la o înmormântare –, dar, când m-am uitat la ea, am văzut că maxilarul îi era încheștat și privirea furioasă, îndreptată către mașina de poliție din față. Și-a ținut mâna apăsată pe claxon și sunetul a continuat, răsunând prin tot orașelul.

Cinci secunde.

— Mamă?

Zece secunde.

— *Mamă?*

Apoi, mașina de poliție din fața noastră a început să se îndepărteze încet. Mama și-a ridicat mâna de pe claxon și lumea a tăcut. Când s-a întors spre mine, expresia ei era într-un fel atât neputincioasă, cât și hotărâtă, de parcă durerea mea era a ei și era hotărâtă să-i suporte greutatea cât de mult putea.

Pentru că eram fiul ei și urma să aibă grijă de mine.

— Va fi bine, a spus.

Nu am răspuns. Doar m-am uitat spre ea, distingându-i seriozitatea vocii și convingerea de pe față, simțindu-mă recunoscător că există cineva acolo care să aibă grijă de mine, chiar dacă nu aș fi admis asta niciodată. Recunoscător că exista cineva alături de mine, căruia îi pasă de mine.

Cineva care avea o încredere atât de mare în inocența mea, încât cuvintele în sine nu mai trebuiau rostite.

Cineva care ar fi făcut orice pentru a mă proteja.

După ceea ce s-a simțit ca fiind o veșnicie, a dat din cap pentru sine, apoi a privit din nou înainte și a început să conducă. Am urmărit mașina în afara orașelului și am lăsat în urmă camioanele de poliție, ofițerii care se holbau și locul de joacă pătat de sânge. Și cuvintele mamei îmi răsunau încă în cap când am ajuns la autostradă.

Va fi bine.

Au trecut 25 de ani, dar încă mă gândesc des la asta. Este ceea ce toți părinții buni le spun copiilor. Și totuși, care e scopul? Este o speranță, o dorință. Un risc al sortii. Este o promisiune pe care trebuie să o faci, și una în care ai face bine să crezi cu adevărat, pentru că ce altceva mai există?

Va fi bine.

Da, mă gândesc mult la asta.

La cum fiecare părinte bun spune asta și cum adesea se înșală.

LEBRIS

We know
books

PRIMA PARTE

1

Acum

În ziua în care a început, practic, detectivul Amanda Beck avea zi liberă. A dormit până târziu. Fiind trezită dis-de-dimineață de coșmarul familiar, s-a agățat de firele subțiri ale somnului cât mai mult timp și era aproape de amiază când s-a trezit, a făcut duș și și-a turnat o cafea. Un băiat era ucis chiar în acel moment, dar nimeni nu știa încă.

În mijlocul după-amiezii, Amanda a pornit pe scurtătură pentru a-și vizita tatăl. Când a ajuns la Rose-Wood Gardens, mai erau câteva mașini parcate, dar nu a văzut pe nimeni. O tăcere s-a așezat peste lume în timp ce mergea pe cărarea șerpuită dintre straturile de flori care ducea la intrarea îngrădită, urmând drumul pe care l-a memorat în ultimii doi ani și jumătate, trecând pe lângă pietre funerare care deveniseră repere familiare.

Era ciudat să te gândești la o persoană decedată ca la un prieten?

Poate, dar parte din ea o făcea. Vizita cimitirul cel puțin o dată pe săptămână, ceea ce însemna că vedea mai mult oamenii care zăceau aici decât puținii prieteni în viață pe care îi avea. Îi bifa pe listă în timp ce mergea. Aici era mormântul mereu bine îngrijit, cu flori proaspete. Acolo, cel cu vechea sticlă goală de coniac sprijinită de piatră. Și, apoi, bucata de pământ acoperită cu jucării de pluș:

mormântul unui copil, bănuia Amanda, cu cadourile așezate de părinții îndurerați, care încă nu-și puteau lăsa copilul să-i părăsească.

Și apoi, într-un colț ascuns, mormântul tatălui ei.

S-a oprit și și-a îndesat mâinile în buzunarele hainei. Parcela era marcată de o piatră dreptunghiulară, lată și solidă – așa cum și-l amintea din copilărie și pe tatăl ei. Era ceva plăcut, implacabil în simplitatea acesteia, felul în care doar numele lui și două date îi marcau viața. Fără zarvă, exact așa cum și-ar fi dorit. Acasă, tatăl ei fusese iubitor și afectuos; viața însă și-o petrecuse în poliție, unde își făcea datoria, iar la finalul zilei, își lăsa munca în birou. I se păruse corect ca acest aspect al firii lui să fie reflectat pe piatra funerară pe care i-a ales-o. Găsise ceva care să slujească acestui scop – și o făcea bine –, dar fără emoție.

Fără nenorocite de flori pe mormântul meu, Amanda.

Când se termină, se termină.

Unul dintre multele ordine pe care le-a urmat.

Dar, Dumnezeu, încă i se părea ciudat și nefiresc că el nu mai era pe lume. În copilărie, îi fusese frică de întuneric și întotdeauna tatăl ei era cel care venea la ea atunci când țipa. Ori de câte ori el era în tura de noapte, își amintea că era neliniștită, de parcă i-ar fi fost luată o plasă de siguranță, și, dacă ar fi căzut, nu ar mai fi fost nimeni acolo care să o prindă. Așa părea să i se desfășoare viața și în prezent. Exista o senzație constantă că ceva nu era în regulă, că ceva lipsea, dar nu dura mult. Apoi își amintea că tatăl ei era mort și urma brutala revenire la realitate. Dacă striga acum, nu era nimeni care să o găsească în noapte.

Și-a strâns haina mai mult în jurul ei.

Nici să nu mai vorbești cu mine după ce nu mai sunt!

Un alt ordin, așa că tot ce făcea atunci când vizita mormântul era să stea și să gândească. Desigur, tatăl ei avea dreptate. La fel ca el, nu era religioasă și, prin urmare, nu prea vedea rostul în a spune ceva cu voce tare. La urma urmei, nu era nimeni care să audă acum; trecuse vremea interogatoriului. Rămăsese cu experiența laconică și cu înțelepciunea pe care i-o dăruise tatăl ei, iar acum îi revenea sarcina de a cerne aceste cunoștințe. De a scoate la lumină diverse lucruri, de a șterge praful de pe ele, de a vedea ce a funcționat și ce ar putea folosi.

Imparțial.

Distant.

Practic.

Așa fusese când era vorba de munca lui. Se gândea des la sfatul pe care i-l dăduse: când vezi ceva îngrozitor, trebuie să-l pui într-o cutie. Cutia o țineai încuiată în cap și o deschideai doar pentru a arunca altceva înăuntru. Munca – cu percepțiile pe care ți le-a adus – trebuia separată de viața ta cu orice preț. Sunase atât de simplu, atât de clar.

Fusese mândru când ea a venit în poliție, iar acum, chiar dacă îi era dor de el, o mică parte din ea se bucura că nu mai era în preajmă pentru a vedea ce-a făcut în ultimii doi ani. Cutia ororilor din capul ei, care n-ar fi rămas închisă. Coșmarurile pe care le avea. Faptul că, așa cum se dovedise, nu era genul de ofițer care fusese el, întrebându-se dacă va putea fi vreodată.

Deși i-a urmat instrucțiunile, s-a gândit mereu la el. Astăzi, ca întotdeauna, se întreba cât de dezamăgit ar fi fost.

Când i-a sunat telefonul, era în drum spre mașină.

*

Jumătate de oră mai târziu, Amanda era înapoi în Featherbank, mergând de-a lungul terenului viran.

Ura acest loc. Îi ura tufișurile aspre și arse de soare. Tăcerea și izolarea. Felul în care aici aerul s-a simțit întotdeauna *bolnăvicios*, ca și cum pământul însuși ar fi devenit acru, iar putreziciunea și otrava i se puteau simți la suprafață.

— Aici l-au găsit, nu?

Pășind lângă ea, detectivul John Dyson arăta către un tufiș scheletic. Ca orice altceva care reușea să crească aici, era dur, uscat și tăios.

— Da, a spus ea. Aici.

Unde l-au găsit.

Dar acolo îl pierduseră mai întâi. În urmă cu doi ani, un băiețel dispăruse pe aici în timp ce mergea spre casă, apoi, câteva săptămâni mai târziu, trupul îi fusese aruncat în aceeași zonă. Fusese cazul ei. Evenimentele care au urmat i-au proiectat cariera într-un fel de cădere liberă. Înainte de cazul băiatului mort, își imaginase că va avansa constant de-a lungul anilor, cutia din mintea ei fiind sigilată, dar s-a dovedit că nu se cunoștea deloc.

Dyson încuviință din cap pentru el.

— Ar trebui să îngreădească acest loc. Să-l distrugă.

— Oamenii sunt cei care fac lucruri rele, a spus ea. Dacă nu le-ar face într-un anume loc, le-ar face în altă parte.

— Poate.

Nu părea convins, dar nici nu părea să-i pese. Dyson, credea Amanda, era destul de prost, iar întreaga sa carieră

fusese marcată de lipsa de ambiție. În apărarea sa, părea să-și dea seama de acest lucru. Acum, la 50 de ani, își făcea treaba, își încasa salariul și pleca seara fără să se uite înapoi. Îl invidia.

Liziera densă care marca vârful carierei era acum chiar în fața lor. S-a uitat în urmă. Panglica – pe care ordonase să fie amplasată în jurul terenului viran – era acoperită de mărăciniș, dar ea știa ce era acolo. Și dincolo de asta, desigur, angrenajul invizibil al unei investigații majore care începea deja să prindă contur.

Au ajuns la copaci.

— Ai grijă pe unde calci! a spus Dyson.

— Și tu!

A pășit în mod deliberat în fața lui, îndoind plasa de sârmă care despărțea terenul viran de zona de carieră și trecând pe sub ea. Era acolo un panou de avertizare decolorat, care nu făcea nimic pentru a împiedica copiii din zonă să exploreze terenul. Poate că era chiar un îndemn; probabil că pentru ea, în copilărie, ar fi fost. Dar Dyson avea dreptate. Pământul de aici era abrupt și nesigur, iar ea se concentra la cum pășește, având în vedere că îi ghida pe ceilalți. Dacă ar aluneca acum în fața lui, ar fi trebuit să-l omoare dracului pentru a-și salva fața.

Marginile carierei erau periculos de abrupte și ea cobora cu atenție. Rădăcini și ramuri decolorate de căldura apăsătoare a verii atârnavă de stâncă asemenea unor tendoane, iar ea se prinse de ramificațiile lor aspre ca să se echilibreze. Erau vreo cincizeci de metri adâncime și a fost ușurată când a ajuns la pământ stabil.

O clipă mai târziu, picioarele lui Dyson au atins pietrișul de lângă ea.

Apoi nu s-a mai auzit niciun sunet.

Carierea arăta straniu, din altă lume. Părea ascunsă și pustie și, în timp ce soarele încingea puternic terenul viran de deasupra, aici temperatura era mult mai scăzută. S-a uitat la stânci și la tufișurile îngălbenite din jur. Locul era un labirint.

Un labirint despre care Elliot Hick le dăduse indicații.

— Pe aici, a spus ea.

Mai devreme, în acea după-amiază, doi adolescenți fuseseră luați în custodie dintr-o casă din apropiere. Unul dintre ei, Elliot Hick, fusese aproape isteric; celălalt, Robbie Foster, sec și calm. Amândoi aveau câte un cuțit și o carte și erau îmbibați din cap până în picioare în sânge. Momentan erau reținuți pentru audieri la departament, iar Hick îi spusese deja ofițerului de acolo ce făcuseră și unde puteau găsi probe.

Nu era departe, le spusese el.

La 100 de metri sau cam așa ceva.

Amanda a mers printre pietre fără grabă, mișcându-se încet și cu atenție. Era o presiune în liniștea de aici care se simțea ca și cum ar fi fost sub apă, iar pieptul i se strângea de frică când se gândea la ceea ce urma să vadă. Presupunând că Hick spunea adevărul, desigur. Exista șansa să nu fie nimic aici și totul să fi fost doar un fel de farsă bizară.

Amanda a întins mâna și a dat deoparte o perdea de ramuri înțepătoare. Ideea că asta era o glumă părea absurdă, dar era de preferat celei că era pe punctul de a ieși într-un luminiș și a vedea...

S-a oprit.

...Și a vedea asta.